Epistola Clariss. Viri Dni. Gulielmi Cole *Med. Doct. ad Honoratissimum Dum. Dum.* Rob. Boyl *Armigerum, de* Falsa Graviditate.

IGnoscat mihi Humanitas vestra, *Honoratissime Vir*, quod ignotus graviora, quibus in rem literariam (præsertim Medicam,) invigilas, negotia interpellare ausim. Eximius ille candor, quo cunctos, eos maxime quibus naturæ studium cordi est, prosequeris, hanc mihi fiduciam, ut ad te literas consignarem suggerit, nec de venia obtinenda dubitare sinit, quandoquidem è Naturæ (cui Te ab intimis secretis nulli non suspiciunt & gratulantur,) penu, quod afferunt, depromptum invenies, Historiam sc. satis, opinor, raram; quam (nisi ejusdem fama ad aures vestras jamdudum pervenerit,) paucis hisce accipere digneris. Rei plurimos mihi testes tota habet vicinia.

Matrona quædam, mente omnino constans, pia, fide dignissima, & circa prægnantes & puerperas olim versatissima, septuagesimum nonum annum nunc agens, se fætum utero gestare jam diu credidit, creditque adhuc, imo quod magis mirabere (forsan & risu excipies,) per totos septem elapsos annos gestasse. Dum illac negotiorum causa quadriennio abhinc iter facerem, & à quibusdam, ipsa non minus credulis, rei famam acceperam, novitate permotus ad hoc miraculum nulla mora contendi, ut tam insolita scena oculos pascerem. Inveni ventre multum tumentem, non autem, qualis esse solet hydropicorum tumor apparuit, sed sursum, more gravidarum, eminebat. Et dum plura sciscitarer, nec illam (ut nec ejus maritum, qui decennio minor uxore fuit,) de ingravidatione amplius dubitantem comperissem, petii ut tantæ fiduciæ causam exponeret.

Illa haud gravate respondit, se olim decem liberos enixam

nixam

nixam, nec ab eo tempore per 28 annorum ſpatium menſium fluxum paſſam, in eum tandem ſatis copioſum incidiſſe, ex quo brevi poſt omnia conceptus ſigna apparuerunt; inde nauſeam, & vomitiones ſubinde recurrenrentes, necnon & inordinatam quorundam præ cæteris ciborum appetentiam, ut prægnantium mos eſt, invaſiſſe, & per plures menſes perſtitiſſe, ventre paulatim intumeſcente; poſtea ſolito tempore primos fætus motus ſe percepiſſe, & exinde, tumore indies aucto, motus etiam tanquam ejuſdem locum ſæpe variantis, nunc ab una nunc ab altera ventris parte, qui & tractu temporis invaleſcebant, ſenſiſſe; tandem (appellente uſitato partus tempore,) ipſos parturientis labores ſubiiſſe, ut obſtetricem acccerſere neceſſe habuerit. Sed non adfuit *Lucina*: attamen licet dolores illi evanuerint, haud detumuit venter; quin ſæpius præ dolorum recurſu obſtetrix (quæ & ipſa, prout à nonnullis accepi, in eandem cum domina ſua ſententiam propenderat,) rurſus accita eſt. Ab eo tempore motum illum, ſed vegetiorem ſe perſenſiſſe aſſeruit, adeo ut veſtes frequenter attolli ab adſtantibus conſpectæ fuerint, tumore, licet aliquantulum, haud tamen impenſe aucto. Mammæ, quas & vidi & attrectavi, minime, prout vetulis ſolenne eſt, flaccidæ, ſed amplæ & diſtentæ (at non ſupra modum,) glanduliſque, more prægnantium, diſtinctæ. Mihi quinetiam ſponte affirmavit, obſtetricem ſibi aſſeruiſſe orificium uteri internum æque tenerum & molle fuiſſe, ac in quavis fæmina mox paritura. Cùm porro percontarer utrum inter decumbendum, cum à latere ad latus ſe reclinaret, pondus ab uno in alterum devolvi perciperet prorſus negavit, meque de mola nil ſuſpicari iuſſit, cum illam peritius dignoſceret, quam ut hac in parte decipi poſſet.

Cis paucos dies illam reviſi, eademque, ut retuli, denuo narrantem audivi, mammaſque in eodem ſtatu comperi, ventrem vero aliquanto magis intumuiſſe, de cujus tenſione plurimum conqueſta eſt. Motus autem magis

gis

gis, quam ante hac, vegetos se tum percipere dixit; atque ego, manu supra vestes admota, bis, dum pauculam illic moram facerem, ejusmodi motum nunc ex una nunc altera ventris parte sensi, qualem in vere prægnantibus observasse memini. Toto hoc gestationis (si ad ipsius mentem loqui liceat,) tempore nullum, saltem alicujus momenti, sanitatis dispendium passam se profitetur, nullis symptomatis laborasse, nisi quæ gravidis sunt familiaria, & quæ etiam, dum puerpera fuit, perpeti solebat. Cibos satis recte appetit, optimeque digerit: minime sitiqulosa est, prout hydropicis usui est, urinamque ad liquidorum assumptorum mensuram proportionatam reddit, ad morem autem gravidarum solito frequentius. Ædes hortumque satis valenter obambulat, nec baculi fulcimento indiget. Moderate dormit, sed petulca ventris sarcina matri suæ vix ultra diluculum quietem indulget, verum calcitratu cogit è lecto surgere; quo facto, & cibis assumptis, illa se iterum, somno parat, saltem mitius sævit. Quoad habitum corporis carnosa est, vultusque nil morbidi (me judice,) intus latentis præ se fert. Nullum tibiarum pedumve toto decursu unquam passa est tumorem, nec vulgatum ullum hydropis cujuscunque, sive universalis, sive ipsius uteri, indicium, præter solum, quem dixi, abdominis tumorem colligere potui. Nec tamen fætum utero includi quisquam, nisi qui famæ suæ prodigus est, asseruerit; cum & ætas, & temporis à prima affectus invasione decursi longitudo (quorum neutrum cuiquam accidisse, præterquam quod *Saræ* pro miraculo obtigisse *Sacra Pagina* testatur, ulla, quod sciam, historia fide digna propalavit,) in tam absonam sententiam insurgant. Quicquid id est, *Illustrissime Heros*, haud fortassis abs re fore judicabit eximius ille vester arcani quantulicunque investigandi ardor, ut examen subeant tam insitata phænomena, quod à limato judicio, quale tuum vere est, imprimis sperandum esset. Iter *Londinum* (marito nuper vita functo,) propediem meditatur, quod

K k superest

ſupereſt vitæ apud filiam confectura; ubi (cum appulerit,) ab ipſius ore, ſi locata opera dignum cenſueris, certior fias; nec enim in tam frequenti, novitatis avida, urbe diu latere poteſt. Interim boni conſulas, obteſtor, quod in obſervantiæ teſſeram offert,

Honoratiſſime Domine,

Jan. 28, 16$\frac{70}{71}$:

Favoris veſtri Cupientiſſimus,

GULIELMUS COLE.

Speraveram fore, ut ſi me ſuperſtite è vivis excederet Spectabilis Domina, notitiam aliquam ex diſſectione, vel propria inſpectione, vel aliorum communicatione, adipiſcerer, unde tam inſolita, maxime in provecta adeo ætate, profluerent accidentia. Verum didici tandem D^am, poſtquam per duos vel tres annos Londini *ſatis ſanam (cum eodem tamen tumore & motibus, licet non uſque adeo vegetis ac cum ipſe inviſeram, literaſque iſtas exaraveram,) duxiſſet vitam, fato ceſſiſſe; cumque inſtarent* Celeb. *aliquot Medici ut cadaveris diſſecandi copia illis fieret, viri cuiuſdam nimis pii ſuaſu id iis haud conceſſum eſſe.*

G. C.

Phæ-